కథా కౌముది

ఉపకారికి అపకారం

అగస్త్యప్రగడ హేమంత

కౌముది - రచన నిర్వహించిన కథల పోటీ(2017)లో సాధారణ ప్రచురణకు ఎంపికైన కథ.

ఉపకారం చెయ్యమంటే, ఊరొదిలి పారిపోయే వాళ్ళు కొందరు. ఆ మాట చెవిన పడగానే ఊళ్ళు దాటి వెళ్ళి మరీ అవసరంలో ఉన్నవాళ్ళకి ఉపకారమందించేవాళ్ళు కొందరు. ఈ రెండో కోవకి చెందిన వాడే ఉత్తమ్. అందుకే, కొత్తగా ఎదురింట్లో అద్దెకి దిగిన శ్రవణ్‌ని చూసి జాలిపడిపోయాడు. వచ్చిన వారం రోజులకే అతనితో మాట కలిపేసి, జట్టు కట్టేసిన ఉత్తమ్‌కి, పదిరోజులకల్లా తెలిసిపోయింది ఉద్యోగం విషయంలో శ్రవణ్ చాలా 'క..ష్ట'పడిపోతున్నాడని..

కష్టమంటే ఉదయమనగా ఆదరాబాదరాగ తెమిలి ఆఫీస్‌కి బయల్దేరితే, తిరిగి రాత్రి తొమ్మిదికే ఇంటికి చేరేవాడు. పైగా ఇంటికి వచ్చీరాగానే 'అదేదో పని ఎందుకు చెయ్యలే'దు అంటూ ఇతను భార్యని అడగడం, దానికి ఆమె 'అన్నిపన్లూ ఒక్కదాన్నే ఎలా చెయ్యా'లంటూ దీర్ఘాలు తియ్యడం. దాంతో "నేనంత కష్టపడుతున్నాను" అంటే "నేనింత ఇబ్బంది పడుతున్నాను" అంటూ ఇద్దరి మధ్య మాటా మాటా పెరగటం ఒకట్రెండుసార్లు విన్నాడు కూడా. శ్రవణ్ విషయంలో ఉత్తమ్ మనసు ద్రవించిపోవడానికి గల ముఖ్యకారణం ఇదే మరి.

అంచేతనే అతన్ని చూస్తూ ఊరుకోలేక పోయాడు మరి. ఊరుకుందామన్నా అతనిలోని ఉపకారగుణం అతన్ని అస్సలు నిలవనీయలేదు. అందుకే ఓ రోజు వీలు చూసుకుని, మాటల సందర్భంలో అడిగేశాడు. "కష్టపడి అంత దూరం వెళ్ళి హైరానా పడకపోతే ఇక్కడికి దగ్గర్లో జాబ్ చూసుకోవచ్చుగా! అలా వీలుకాకపోతే అక్కడికి దగ్గరగా ఉన్న ఏరియాలో ఇల్లు తీసుకోవచ్చుగా" అంటూ.

"ఆ రెండిటికోసం నేనూ చాలానే ప్రయత్నించాను. కానీ వీలయితే కదా!"

"అంటే?"

"నా ఆఫీస్‌కి దగ్గర ఏరియాలో ఇల్లంటే రెంట్ భరించలేను. ఇక మిగిలింది ఇక్కడికి దగ్గరగా జాబ్ చూసుకోవడం. చేసేది ప్రైవేట్ కంపెనీలోనే కనక ఎక్కడ వేకెన్సీ ఉందంటే అక్కడ రెజ్యూమ్ ఇచ్చేసి వస్తున్నాను. కానీ ఇంతవరకూ ఏ ఒక్కటీ ఫలించలేదు.

ఎందుకంటే ఇక్కడ నాకు తెలిసిన వాళ్ళు, పరిచయస్తులు ఎవరూ లేరు కనక. కాస్త మాట సహాయం చేసే వాళ్ళుంటే పని తొందరగా అవుతుంది" నిట్టూరుస్తూ అన్నాడు.

అతని నిస్సహాయతని చూస్తుంటే ఉత్తమ్‌కి సహజంగానే జాలేసింది. "పోనీ నేను ప్రయత్నించనా?" అన్నాడు ఉదారంగా.

"అంతకంటేనా! అలాగే చెయ్యండి. ఇంతకీ మీకు తెలిసినవాళ్ళు ఎవరయినా ఉన్నారా?" ఉత్సాహంగా అడిగాడు శ్రవణ్.

"ఉన్నారు" చెప్పాడు ఉత్తమ్ ఎవరెవరున్నారో వరసగా గుర్తుతెచ్చుకుంటూ.

"అయితే ఇకనేం 'వెంటనే' ప్రయత్నాలు ప్రారంభించేద్దాం. ఎప్పుడు వెడదాం? రేపా? ఎల్లుండా?" మరింత హుషారుగా ప్రశ్నించాడు.

అతడి ఉత్సాహం చూస్తుంటే, 'లేడికి లేచిందే పరుగు' అన్న సామెత గుర్తొచ్చింది ఉత్తమ్‌కి. అంతలోనే అనిపించింది పాపం రోజూ గంటలతరబడి ప్రయాణాల్తో, ట్రాఫిక్ జామ్‌లతో విసిగిపోయినట్టున్నాడు. అందుకేనేమో ఇంత ఖంగారు పడుతున్నాడు అనుకుంటూ పైకి మాత్రం "ఎక్కడికి వెళ్ళి ఎవర్ని కలవాలో వివరాలు చెబుతాను. మీరు వెడుదురుగాని నేను రానవసరంలేదు" అన్నాడు నవ్వేస్తూ.

"అమ్మమ్మా! అలా అంటే వాళ్ళు నన్ను పట్టించుకోకపోవచ్చు. కాబట్టి కూడా మీరూ ఉంటే ఆ దారే వేరు. చెప్పండి ఎప్పుడు వెడదాం" మళ్ళీ అడిగాడు.

అతనలా ఒత్తిడి చేసేస్తుంటే ఇరకాటంలో పడ్డాడు ఉత్తమ్.

"అంతతొందరగా అంటే నాకూ కుదరాలిగా! వీలు చూసుకుని చెబుతాను" అన్నాడు.

"వీలు అంటే? ఎన్నాళ్ళు పడుతుంది? ఒక వారమా? రెండు వారలా? సుమారుగా ఎన్నిరోజులు అని?" ఆతృతగా రెట్టించాడు.

ఒక్క క్షణం ఆలోచనలో పడ్డాడు ఉత్తమ్. మామూలుగా అయితే తల్లితండ్రులు కూడా వాళ్ళతోనే ఉండడంవల్లా, వాళ్ళు వృద్ధులు అవడంవల్లా ఎప్పుడు ఎవరికి ఏ అవసరం పడుతుందో తెలియదు. పైగా ఇది తన చేతిలో పనికాదు. ఇంకొకరి దయాదాక్షిణ్యాలపైన ఆధారపడి ఉన్న విషయం. కనుకనే సింపుల్‌గా 'ఫలానారోజు' అని తేల్చేసే విషయం కాదు. అందుకే అతను అంతలా తడబడుతున్నది. "ఎన్నిరోజులు.. అంటే, ముందు నేను నా సర్కిల్‌లో ఉన్నవాళ్ళని కలవాలి. వేకెన్సీలు ఏమైనా ఉన్నాయా? లేవా అడిగి తెలుసు కోవాలి. ఏమైనా ఉన్నాయంటేనే మిమ్మల్ని తీసుకెళ్ళగలిగేది. దీనికి ఓ పది పదిహేను రోజులు పట్టొచ్చు. మనం ఎప్పుడు వెళ్ళాల్సినదీ అసలు ఎక్కడికి వెళ్ళాల్సిందీ తెలిసేది ఈ గడువు తర్వాతనే! అంచేత, ఎప్పుడనేది నేనే చెబుతాను. సరేనా! ఇక మీరు నిశ్చింతగా ఉండండి" భరోసా ఇచ్చాడు ఉత్తమ్.

"అలా అయితే ఫిఫ్టీన్ డేస్ తర్వాత నేను లీవ్ పెట్టేస్తాను ఒక రెండురోజులకి" చప్పున అన్నాడు శ్రవణ్.

వింటున్న ఉత్తమ్ అతని ఖంగారుకి గతుక్కుమని, అంతలోనే సంభాళించుకున్నాడు. "ఒద్దొద్దు. నేను నా ప్రయత్నాలన్నీ చేసి అప్పుడు చెబుతాను మీకు. దాన్ని బట్టి లీవ్ పెడుదురుగాని. అందాకా తొందరపడొద్దు" అన్నాడు సాధ్యమైనంత అనునయంగా. "అబ్బే! నేను సెలవు పెడుతున్నది మీకోసం కాదు. నాకోసం. ఆడిటింగ్ హడావిడిలో ఒళ్ళు హూనం అయిపోయింది. ఎకౌంట్స్ డిపార్ట్‌మెంట్ కదా! అందుకే ఇదంతా అయిపోగానే రెస్ట్ కోసం పెట్టేద్దామనుకుంటున్నాను" అన్నాడు.

"అలా అయితే మీ ఇష్టం. నాకోసం మాత్రం పెట్టకండి. ఈ విషయం ముందుకు జరగడానికి కనీసం ఒక నెలైనా పట్టొచ్చు" ఎందుకైనా మంచిదని మరోసారి హెచ్చరించాడు ఉత్తమ్.

'అలాగే' అన్నట్టు తలూపి వెళ్ళిపోయాడు శ్రవణ్.

అతను వెళ్ళిన తర్వాత హాయిగా నిట్టూర్చాడు ఉత్తమ్. ఆ వెంటనే ఎప్పటిపని అప్పుడే అయిపోవాలన్న ఉద్దేశంతో తనకి తెలిసిన వాళ్ళకి ఫోన్ చేశాడు. "మీ కంపెనీలో ఎకౌంట్స్ డిపార్ట్‌మెంట్‌లో ఏమైనా వేకెన్సీలు ఉన్నాయా?" అంటూ.

"ఉన్నాయి. కానీ నేను ఆఫీస్ పని మీద కేంప్‌కి వెడుతున్నాను. తిరిగిరావడానికి ఓ నెల పడుతుంది. వచ్చాక మాట్లాడుకుందాం" అన్నాడు ఒకతను.

ఇంకొకతను అయితే "ప్రస్తుతం కొత్త కాంట్రాక్ట్ దక్కించుకునే హడావిడిలో ఉన్నాం. కనక ఒక నెల వరకు ఈ విషయం గురించి మాట్లాడొద్దు" అన్నాడు నిర్మొహమాటంగా. మిగిలిన ఒకరిద్దరుకూడా "ప్రస్తుతానికి ఏమీలేవు ఉంటే చెబుతాం" అన్నారు.

ఇదంతా విన్నాక "అంత ఖంగారేం ఉంది?" అనిపించడంతో ఉత్తమ్ కూడా ఊరుకున్నాడు.

"ఇవాళ నేను లీవ్‌కి అప్లై చేసేశాను. శాంక్షనయింది. రేపు, ఎల్లుండి ఆఫీస్‌కి వెళ్ళను" ఆ సాయంత్రం తనకి ఎదురుపడ్డ ఉత్తమ్‌తో చెప్పాడు శ్రవణ్.

"కానీ మరో ఫిఫ్టీన్ డేస్ వరకూ మావాళ్ళెవరూ మనకి అందుబాటులోకి రారు. అంచేత మీ జాబ్ గురించి కొంచెం ఆగాల్సిందే" సంజాయిషీ ఇచ్చాడు ఉత్తమ్.

"అహ! నేను లీవు పెడుతున్నది నాకోసమేనని ముందే చెప్పానుగా! కానీ ఈ సందర్భంగా నాదో స్మాల్ రిక్వెస్ట్"

"ఏమిటి?"

"మీరూ శలవు పెట్టచ్చుగా"

"పెట్టి?"

"నాతో రండి. ఇద్దరం కలిసి మీకు తెలిసినవాళ్ళ దగ్గరకి వెళ్ళి రెజ్యూమ్ ఇచ్చేసి వద్దాం. అలా వాళ్ళని మీరు నాకు పరిచయం చేసినట్టు ఉంటుంది కదాని" అర్థించాడు.

అతని ఏమని జవాబివ్వాలో ఉత్తమ్‌కి తోచలేదు. వాళ్ళెవరికో బావుండలేదనీ, వీళ్ళెవరిదో ఫంక్షన్ అనీ, ఇలా అతను తప్పనిసరి పరిస్థితుల్లో నెలలో చాలా శలవులే పెట్టేశాడు. దాని బాపతు వర్క్ చాలా పెండింగ్‌లో ఉంది. సాధ్యమైనంత వరకూ అతనెప్పుడు పనిని పెండింగ్‌లో పెట్టడు. ఉందంటే లీవ్ పెట్టడు. ఎవరో ఏదో అంటారని కాదు. తీసుకుంటున్న జీతానికి న్యాయం చెయ్యాలన్న వ్యక్తిగత బాధ్యత అది.

అందుకే నిర్మొహమాటంగా చెప్పేశాడు.

"చాలా వర్క్ పెండింగ్‌లో ఉండిపోయింది. లీవ్ ఇవ్వరు." అని.

"ఒక్కసారి ప్రయత్నించచ్చుగా" అర్థించాడు శ్రవణ్.

అతనలా అడుగుతుంటే పరిస్థితులు, సహాయం చేయాల్సిన వ్యక్తులు అనుకూలించక తను వెనకడుగు వేస్తున్నాడే తప్ప అతనికి సహాయం చెయ్యడం ఇష్టంలేక కాదు. దాన్ని తెలుసుకోకుండా తన ధోరణే తనదిగా మాట్లాడుతున్న శ్రవణ్ మీద కోపం రాబోయింది ఉత్తమ్‌కి.

కానీ ఉద్యోగంలో ప్రతిరోజూ అనుభవిస్తున్న శ్రమ, త్వరగా సుఖపడిపోవాలన్న తాపత్రయాలే అతనిచేత అలా మాట్లడిస్తున్నాయన్న నిజం గుర్తుకు రావడంతో ఆఖరినిమిషంలో అదుపు చేసుకున్నాడు.

"ప్రయత్నిస్తాను కానీ ముప్పాతిక మూడొంతులు కుదరదు. అంచేత నా గురించి ఆశ పెట్టుకోవద్దు. మీకోసం లీవ్ పెట్టుకున్నానన్నారుగా! హాయిగా రెస్ట్ తీసుకోండి" చెప్పాడు.

"అలాగే. అయినా రేపు ఉదయాన్నే కలుస్తాను" చెప్పేసి ఇక మాట్లాడేందుకేమీ లేనట్లుగా వెళ్ళిపోయాడు శ్రవణ్.

కుదరదని ఎంత చెబుతున్నా వినకుండా పదే పదే అదే ప్రస్తావిస్తున్న శ్రవణ్ చాదస్తానికి నవ్వొచ్చింది. నవ్వుకుంటుండగానే అతని సెల్ రింగయింది.

చేసింది కొలీగ్. ఉద్యోగస్తురాలయిన అతని భార్య ఆఫీస్ నుంచి వస్తుంటే దార్లో యాక్సిడెంట్ అయిందట. "నాకు చాలా భయంగా ఉంది. నువ్వు రాగలవా?" అంటూ దీనంగా అర్థించాడు ఫోన్‌లోనే.

వింటున్న ఉత్తమ్‌కి హృదయం ద్రవించిపోయింది. హుటాహుటిన బయల్దేరి ఆస్పత్రికి చేరుకున్నాడు. అతను వెళ్ళేసరికి చాలా ఖంగారుపడిపోతూ కనిపించాడు కొలీగ్.

నిజానికి అతని భార్యకి పెద్దగా దెబ్బలేమీ తగల్లేదు. జరిగింది కూడా చాలా 'చిన్న' యాక్సిడెంట్. కానీ, హఠాత్తుగా తెలియడంవల్లా, విషయం విన్నది లగాయితూ ఆమె కండిషన్‌ని కళ్ళతో చూసేంతవరకూ భార్యకి ఏమైపోయిందోనన్న ఆందోళనే అతన్ని ఎక్కువ కృంగదీసింది. పైగా అవసరం లేకపోయినా హాస్పిటల్‌లో ఆ టెస్టు, ఈ టెస్టు అంటూ ఆమెని రాత్రంతా అక్కడే ఉంచేశారు. దాంతో కొలీగ్‌కి సహాయంగా ఉత్తమ్ కూడా రాత్రి మొత్తం అక్కడే ఉండిపోయాడు.

తెల్లారే సరికల్లా వాళ్ళని పంపించేయడంతో ఉత్తమ్ కూడా ఇంటికి ఒచ్చేశాడు. అసలే రాత్రంత హాస్పిటల్ కుర్చీల్లో అరకొర కునుకు.. ఆ పైన ఉదయాన్నే ఆఫీస్‌కి వెళ్ళాల్సి రావడంతో ఒక విధంగా అతను చాలా ఇబ్బందినే అనుభవించాడు. అంత ఇబ్బందిలో ఉన్న అతనికి శ్రవణ్ విషయం గుర్తుకురాకపోవడం సహజమే. కనుకనే ఎంత హడావిడిగా వచ్చాడో అంత హడావిడిగానూ ఆఫీస్‌కి వెళ్ళిపోయాడు.

సాయంత్రం ఆఫీస్‌నుంచి ఉసూరుమంటూ ఇంటికి తిరిగొస్తున్న ఉత్తమ్‌కి పాన్ డబ్బా దగ్గరే కనిపించాడు శ్రవణ్. అతన్ని చూస్తూనే చెయ్యూపాడు ఉత్తమ్ 'హాయ్' అన్నట్టు. కానీ అప్పటికే తన ముఖాన్ని చటుక్కున మరోవైపుకి తిప్పేసుకున్నాడు శ్రవణ్.

"ఏదో ధోరణిలో ఉండి ఉంటాడు. చూడలేదేమో" అనుకుంటూ అతని వైపు అడుగులేశాడు ఉత్తమ్, దగ్గరగా వెళ్ళి పలకరించాలన్న ఉద్దేశంతో. అయితే అతనలా రావడం శ్రవణ్ గబగబా అక్కణ్ణుంచీ వెళ్ళిపోవడం రెండు ఒకేసారి జరిగాయి. చూస్తున్న ఉత్తమ్‌కి కొంచెం ఆశ్చర్యంగా అనిపించినా, అంతలోనే తేరుకున్నాడు. "పోన్లే ఇంటికి వెళ్ళాక తీరిగ్గా మాట్లాడచ్చు" అనుకుంటూ.

అయితే అతని అభిప్రాయం తప్పు అన్నట్టుగా వేగంగా ముందుకి నడుస్తున్న శ్రవణ్, ఠక్కున ఆగిపోయి, వెనుదిరిగి ఉత్తమ్ వైపు చూశాడు. అది గమనించాడతను. శ్రవణ్ తనకోసమే ఆగి ఉంటాడన్న ఉద్దేశంలో ముందుకు నడిచేలోపు.. గిర్రున వెనుదిరిగి పరుగులాంటి నడకతో అక్కణ్ణుంచీ వెళ్ళిపోయాడు. పైగా వెడుతూ వెడుతూ ముఖం చిట్లించి, కొరకొరా చూపొకటి విసిరి మరీ వెళ్ళాడు.

బిత్తరపోవడం ఉత్తమ్ వంతయింది. ఒకవేళ తన లీవ్ సంగతి చెప్పనందుకు అతనికి కోపం వచ్చిందేమో అనిపించింది. ఆలోచిస్తూ ఇంటికి చేరుకున్నాడు. ఆ తర్వాత. వచ్చింది లగాయితూ తను రాత్రి హాస్పిటల్‌లో ఉన్న సంగతీ, తనకి శలవు దొరకని విషయం చెబుదామని ఎంతగానో ప్రయత్నించాడు.

శ్రవణ్ పడనిస్తేగా! ఉత్తమ్ వచ్చేంత వరకు అక్కడే నిలబడడం అతన్ని దగ్గరగా రానిచ్చి, చటుక్కున అక్కడినుంచి వెళ్ళిపోవడం.. ఇలా ఒకటికాదు. రెండుకాదు. దరిదాపు నాలుగుసార్లు తను కోపాన్ని వ్యక్తీకరించాడు.

తప్పు మనది కాకపోయినా ఎదుటి వాళ్ళు పడుతున్న బాధని చూడలేక అనునయించాలనుకోవడం ఉత్తముల లక్షణం ఏదో పొరపాటువల్ల తలెత్తిన విభేదాల్ని సమసిపోయేలా చేయాలని ప్రయత్నించడం అర్థం చేసుకునే వాళ్ళ లక్షణం. కానీ, అసలు విషయమేమిటో

అడిగి తెలుసుకోకపోవడం, దానిగురించి మనమే చెప్పబోయినా వినిపించుకోకపోవడం మూర్ఖుల లక్షణమైనప్పుడు ఎంత సహన వంతులకైనా ఛరున కోపం రాకమానదు. ఇప్పుడూ అదే జరిగింది.

తను చెప్పాలని ప్రయత్నిస్తున్నప్పుడల్లా వినిపించుకోకుండా మరీ చిన్నపిల్లల్లా ప్రవర్తిస్తున్న శ్రవణ్ వైఖరి ఉత్తమ్‌కి విసుగునేకాదు, కోపాన్ని తెప్పించింది. ఇక అతన్ని సమాధానపరచాలన్న ఆలోచనకి స్వస్తి చెప్పి తన పనిలో నిమగ్నమయ్యాడు ఉత్తమ్.

"హాయ్! అన్న పిలుపు విని తలెత్తి చూశాడు ఆఫీస్‌కి బయల్దేరుతున్న ఉత్తమ్. అక్కడ శ్రవణ్ నిలబడి ఉన్నాడు నవ్వుతూ. కానీ ఉత్తమ్ నవ్వలేదు. "ఇవాళ వెడదామా?" అడిగాడు నవ్వుతూ. ఆ స్వరంలో అదోరకమైన అధికారం.

"సారీ! నాకు లీవ్ దొరకలేదు" అన్నాడు ఉత్తమ్ నిష్కర్షగా.

"కనీసం ఆఫ్‌డే పర్మిషనయినా తీసుకోండి. ట్రై ఎగైన్" మళ్ళీ శ్రవణ్ వత్తిడి.

"అస్సలు కుదరదు" జారిపోతున్న సహనాన్ని అతి కష్టం మీద కూడదీసుకుంటూ చెప్పేసి ముందుకు కదిలాడు టైమవుతుండడంతో.

ఒకవేళ మధ్యాహ్నానికల్లా తను పర్మిషన్ తీసుకుని రాకపోతే కనుక నిన్నటిలాగే, బహుశా ఇవాళ కూడా అతడి కోపాన్ని తన మొహం మీదే ప్రదర్శించేస్తాడేమో ఈ శ్రవణ్. అనుకున్నాడు ఉత్తమ్. ఆ సాయంత్రం అదే జరిగింది. ముప్పయ్యేళ్ళు నెత్తికొచ్చినా ఇంకా చిన్నపిల్లాడిలా వ్యవహరిస్తున్న, ఉచితానుచితాలు లేని శ్రవణ్ వైఖరి ఉత్తమ్‌కి చిరాకు తెప్పించింది.

నిజానికి చిన్నపిల్లల్ని బుజ్జగిస్తే మన దారికి వచ్చేస్తారు. కానీ స్వార్థపరులు అలాకాదు. తాము అనుకున్నపని, అనుకున్న సమయానికి అనుకున్న విధంగా జరిగిపోవాలనుకుంటారే తప్ప, ఇతరుల సాధక బాధకాల గురించీ, సాధ్యాసాధ్యాల గురించీ పట్టించుకోరు. సరికదా ఎటువంటి జంకులేకుండా తమకోపాన్ని అసహనాన్నీ బాహాటంగానే ప్రదర్శించేస్తారు. పైగా ప్రతిమనిషికీ ఓ పద్ధతి, ఏ వ్యవహారానికైనా ఒక వీలూ సాలూ ఉంటుంది. దాన్ని బట్టే పనిసానుకూలమౌతుంది. తన చేతిలో ఉన్న పని తనకి చేతనైనట్టు తన వీలు ప్రకారం చేయగలడు కానీ శ్రవణ్ వీలు ప్రకారం కాదు. పైగా. ఉపకారం చేయడం మానవత్వం అనుకునే వాళ్ళున్నట్టే, అవతలి వాళ్ళ ధర్మబుద్ధినీ మంచితనాన్నీ అవకాశంగా తీసుకుని తమ పబ్బం గడుపుకోవాలనుకునే సంకుచిత స్వభావులూ ఉంటారు. శ్రవణ్ ఈ రెండో కోవకి చెందిన వ్యక్తి.

అందుకే మెత్తగా కనిపిస్తున్న ఉత్తమ్‌ని తనకి అనుకూలంగా మార్చుకోవాలనుకున్నాడు. అది కుదరకపోయేసరికి కోపాన్ని ప్రదర్శించి బెదిరించాలనుకున్నాడు. తను అలా వ్యవహరించిన తక్షణం ఎక్కడ చెడ్డపేరు ఒస్తుందోనన్న భయంతో అయినా ఉత్తమ్ తనమాట వింటూ ఉన్నది అతని నమ్మకం. ఇంతకు ముందు చాలాసార్లు చాలామంది విషయంలో అతని అనుభవం కూడా.

అయితే అరచేతికి ఉన్న ఐదువేళ్ళూ భిన్నంగా ఉన్నట్టే, మనుషులూ, మనస్తత్వాలూ, వ్యక్తిత్వాలూ, కూడా విభిన్నం. కనుకనే శ్రవణ్ వ్యూహం అతనికే బెడిసికొట్టింది.

ఆ తర్వాత ఉత్తమ్ అతన్ని పలకరించడం మానేశాడు. ఒక వేళ శ్రవణ్ తనంతట తానుగా పలకరించినా ఏదో మర్యాదకి సమాధానం చెబుతున్నాడే తప్ప, మునుపటిలా మాట్లాడటల్లేదు. ఆ ముక్తసరి పలకరింపులవల్ల తన గురించిగానీ, తన జాబ్ గురించిగానీ మాట్లాడే అవకాశం శ్రవణ్‌కి రాలేదు. ఇంత జరిగిన తర్వాత 'అతి తెలివికి పోకుండా ఉండాల్సింది' అని శ్రవణ్ అనుకున్నాడో లేదోగానీ, ఉత్తమ్ మాత్రం ఒకటే అనుకున్నాడు

"మనిషికి చాలాచోట్ల సానుకూల దృక్పథం ఎంత అవసరమో, ఒక్కోచోట ప్రతికూల దృక్పథమూ అంతే అవసరం. ముఖ్యంగా అవతలి వ్యక్తులు మనకి అనుమానం కలిగేలాగనో, అనుచితంగానో, లేక అతిగానో వ్యవహరిస్తున్న వేళ, నిర్లక్ష్యం అస్సలు కూడదు. ఈ

నిజాన్ని తను ముందే గ్రహించి ఉండాల్సింది. ఏవేమైనా ఉపకార బుద్ధి ఉండడం మంచిదే కానీ దాన్ని అందించేముందు అవతలివారి గురించి బాగా ఆలోచించాలి. ఆచితూచి అడుగేయాలి. లేకపోతే అనవసరమైన సమస్యలు తలెత్తి ఉపకారికే అపకారం జరిగే పరిస్థితి ఎదురవ్వచ్చు" అని.

Click here to share your comments on this story